

ἀναφωναρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφωναρίζω.

Ἀναφωνῶ, ἀναβοῶ: Μεγάλοι καὶ μικροὶ ἀναφωναρίζανε.

ἀναφωνητής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀναφωνήτρα Ζάκ.

—ΔΓουζέλ. Χάσ. 7 —Λεξ. Βλαστ. 407 Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναφωνητής.

Τὸ θηλ. ἀναφωνήτρα ἐπώνυμον τῆς Παναγίας ἔνθ' ἀν.: Παναγία ἢ ἀναφωνήτρα Ζάκ. || Φρ. Μὰ τὴν ἀναφωνήτρα μου! (ὄρκος) ΔΓουζέλ. ἔνθ' ἀν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναφωνήτρια ὡς τοπων. Ζάκ.

ἀναφωνητὸ τό, ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 26 —Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φωνητό.

Κραυγή, θόρυβος ἔνθ' ἀν.: Γενικὸ ἀναφωνητὸ μ' ἀπάντησε ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἀν. Μὲ τ' ἀναφωνητὰ δὲν τὸν ἄφησαν τὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ λόγο του Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάκραγμα 1, ἀνακραξιά, ξεφωνητό.

ἀναφωτάρω ἢ, ἀμάρτ. ἀνεφωτάρω Ἀμοργ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φωτάρω.

1) Ζωηρὰ φλόξ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ κλαδιὰ κάνουν ἀνεφωτάρω. Συνών. λαμπούδα, λαμπρός. 2) Ἡ πυρὰ τὴν ὁποίαν ἀνάπτουν καὶ ὑπερπηδοῦν οἱ παῖδες κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου, παραμονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Ἀμοργ.: Ἐσφωτάρω τὴν ἀνεφωτάρω. Συνών. φανός.

ἀναφωταρίζω ἀμάρτ. ἄνεφωταρίζω Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφωτάρω.

Ἀνάπτω πυρὰν.

ἀναφωτῇ ἢ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναφωτός.

Φεγγίτης τῆς στέγης κυκλικὸς ἢ τετράγωνος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται τὸ φῶς καὶ φωτίζεται ἡ οἰκία. Συνών. ἀναφάντης 1, ἀναφορεὰς 2, ἀναφωτίδα, φενέστρα, φεγγίτης.

ἀναφωτίδα ἢ, ἀμάρτ. ἀνεφωτία Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναφωτῆς.

Ἀναφωτῇ, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀναχαίνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος —Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναχαιίνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχαιίνω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁξύλιθ. Στρόπον.) Πελοπν. (Μάν.) ἀναχαιίνω Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀλαχαιίνω ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 219 ἄνεχαιίνω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναχαιίνω.

1) Ἀνοίγω τὸ στόμα μου, χάσκω Εὐβ. (Στρόπον.) Ρόδ. Χίος —Λεξ. Περίδ.: Ἰσὺς τ' ἀνάχαινα τὸν κατάλαβι (μόλις ἤνοιξα τὸ στόμα μου κτλ.) Στρόπον. Γιὰ ἄνεχαινε κομμάτι Ρόδ. || Αἰνιγμ. Ἀναχαιίνει μαλλίμυρος καὶ μπαίνει δαιμονιάρις (ὁ ἄσκος ὁ πληροῦμενος οἴνου) Χίος. Συνών. ἀναχάσκω 2, χάσκω. 2) Εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω διὰ τῶν πνευμόνων ἀέρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁξύλιθ.) Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.: Ἀπὸ τῆς φούσκῃ δὲ μποροῦν ἄνεχαινον Κονίστρ. Ἀναχαιίνει ἀκόμα αὐτόθι. Ἀναχαιίνει σιγὰ σιγὰ αὐτόθι. Ὅ,τι ποῦ ἀνάχαινε ὁ ἄρρωστος (μόλις κτλ.) Μάν. Συνών. ἀναπνέω 1, ἀνασαίνω 2, ἀνασέρνω Β 4, ἀναφέρνω Α 1, ἀναχασμεῖμαι 3. 3) Ἀναπνέω ταχέως Πελοπν. (Λακων. Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: Τὸ σκυλλὶ ἀναχαιίνει Μάν. Ἀναχαιίνω ἀπὸ τὸν ἀνήφορο —ἀπὸ τὴν τρε-

χάλα Λεξ. Δημητρ. Συνών. λαχανιάζω. 4) Χασμεῖμαι Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. ἀνασκλημουρεῖμαι 1, ἀναχανινδούμενε, ἀναχάσκω 3, ἀναχασμεῖμαι 1, χασμεῖμαι, χασμουρεῖμαι. 5) Ἀναπαύομαι, ἀνακουφίζομαι Πελοπν. (Λακων.) —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Κάτσε ν' ἀναχιάνης. Κάθισα καὶ ἀνάχαινα Λακων. || Φρ. Ζόμπολα καὶ λάσπη καὶ κάτσε ἀνάχαινε (ἐπὶ τῶν διαρκῶς ἐργαζομένων καὶ οὐδόλως ἀναπαυομένων) αὐτόθι. Συνών. ἀγαλλιάζω 2, ἀναπνέω 2, ἀνασαίνω 1, ἀναχαράζω Β 4, ξανασαίνω, ξεκουράζομαι.

ἀναχαίρομαι Ἡπ. Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἀναχαίρομαι.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν, ὑπερχαίρω ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.

Εἶδ' ὁ σκύλλος τὴν γερέα του | καὶ ἀνεχάρηκε ἡ καρδιά του (ὁ εὐτελής χαίρει διὰ τὰ εὐτελή. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγῇ πολλαχ.) Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 354 (ἐκδ. JSchmitt) «μεγάλως τὸ ἀνεχάρησαν, τὸν δοῦκα εὐχαριστήσαν». Συνών. ἀγαλλιάζω 1, ἀναγαλλιάζω 1, ἀναχλαίνω.

ἀναχαιτιάζω ἀμάρτ. ἀναχαιτιάζω Κρήτ. ἀναχαιτιάζω Εὐβ. (Στρόπον.) ἀνεχιδιάζω Κάρπ. ἄνεχιδιάζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναχαιτίζω. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -ιάζω ρ. Διὰ τοὺς τύπ. ἀναχαιτίζάζω, ἀναχαιτίζαζου, ἀνεχιδιάζω, ἄνεχιδιάζω πβ. χαίτιστα καὶ χύτη παρὰ τὸ χαίτη.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ σώματός μου ἔνεκα ζωηροῦ ψυχικοῦ συναισθήματος, οἶον χαρᾶς, φόβου, ἐκπλήξεως κτλ. ἔνθ' ἀν.: Εἶδα τοῦ σὲ λὶ π' ἀναχαιτίζασι καὶ πιτάχ' καὶ ὄξου Στρόπον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1. 2) Τρέμω ὑπὸ ρίγους ἢ πυρετοῦ, φρικτῶ Κρήτ. Κάρπ. Συνών. ἀνατριχιάζω 2, ἀναχαιτώνω 2, ἀναχινδάζω. 3) Ἐκδηλῶ διὰ μορφασμῶν δυσαρέσκειαν, ἀηδίαν κτλ. Νίσυρ.: Τί ἄνεχιδιάζεις ἔτσι; Συνών. στραβομουτισουνιάζω.

ἀναχαιτώμα τό, ἀμάρτ. ἀναχαιτώμα Κρήτ. ἀναχαιτώμα Χίος ἀνεχαιδωμά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεχαιτώμα Κάρπ. Χίος ἀναχαινιτώμα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαιτώνω, παρ' ὃ καὶ ἀναχαιτίζωνω, ἀνεχαιτώνω, ἀναχαντρώνω, ὅθεν ἀναχαιτίζωμα, ἀναχαιτώμα καὶ ἀναχαινιτώμα.

Ἀνόρθωσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, φρικτίαις ἔνθ' ἀν.: Εἶχεν ἓναν ἀναχαιτώμα ἀπὸ ἴτανε φόβος! Κρήτ. Συνών. ἀνατριχιά, ἀναχαιτωμός.

ἀναχαιτωμός ὁ, ἀμάρτ. ἀναχαιτωμός Κρήτ. ἀνεχαιδωμός Θήρ. Α.Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαιτώνω, παρ' ὃ καὶ ἀναχαιτίζωνω καὶ ἀνεχαιδρώνω.

Ἀναχαιτώμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐ, μάννα μου, ἀνεχαιδωμό! τάξε πῶς τοῦ σκότωσα τὸ γύρι δὸν καὶ τὴ μάννα δὸν! Ἐμπαρ. Ἀνεχαιδωμός εἶναι νὰ τ' ἀκούη κάνεις Ἀπύρανθ.

ἀναχαιτώνω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀναχαιτίζωνω Κρήτ. ἀναχαιτρώνω Ρόδ. —Λεξ. Βλαστ. 495 Πρω. (λ. ἀναχαιτρώνω) Δημητρ. ἀναχαιδρώνω Κρήτ. Νάξ. Πάρ. ἀναχαιτρώνω Κύθηρ. ἀναχαιτρώνω Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀναχαιδρώνω Κέως ἀναχαιτίζωνω Κρήτ. ἀνεχαιδρώνω Θήρ. Α.Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνεχαιτίζωνω Α.Κρήτ. ἀνεχαιτώνω Κάρπ. Χίος ἄνεχαι-

